

Arrest

nr. 208 482 van 30 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 10 december 2015 België is binnengekomen, diende op 4 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 23 februari 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker in een aangetekende brief van 26 februari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 04/01/2016
Overdracht CGVS: 05/04/2016

U werd op 2 februari 2018 van 14.13u tot 17.39u gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Uw advocaat meester Schaut was gedurende het ganse gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Ilyaskhel gelegen in het district Chaharasyab in de provincie Kaboel. U bent Pasjtoen van etnische origine. U genoot geen scholing en werkte nooit. Uw ouders overleden toen u elf jaar oud was. Uw werd nadien opgevangen door uw oom langs moederskant. Uw oom langs vaderskant G.R. aasde op uw erfdeel. Omdat uw familie vreesde dat hij u zou doden verhuisde u met het gezin van uw oom langs moederskant naar Iran. U verbleef gedurende tien jaar in Iran. Toen u eenentwintig werd deporteerden de Iraanse autoriteiten u terug naar Afghanistan. U keerde samen met uw oom langs moederskant terug naar de oude woning van uw oom B. in Ilyaskhel. Tijdens uw verblijf in Iran had uw oom langs vaderskant uw gronden in gebruik. Uw oom langs moederskant B. spoorde u aan om uw erfdeel terug te eisen van G.R. opdat u een zelfstandig leven zou kunnen leiden. Toen u bij uw oom G.R. aanklopte met uw vraag werd u echter brutaal de deur gewezen. Toen u de dorpsoudsten inschakelde werden zij bedreigd door uw oom G.R.. De dorpsoudsten vertelden u nadien dat zij gezien de rijkdom en de macht van uw oom niets tegen hem in konden brengen. Toen u een laatste keer uw oom langs vaderskant bezocht werd u door uw oom en zijn vier zonen mishandeld. Na deze ontmoeting waarschuwde een dorpsoudste uw oom langs moederskant dat de zonen van uw oom langs vaderskant u willen doden. Uw oom langs moederskant besloot dat u voor uw eigen veiligheid het land diende te verlaten.

Rond 10 november 2015 verliet u Afghanistan. U reisde gedurende een maand via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland naar België. Op 10 december 2015 kwam u in België aan. Op 4 januari 2016 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaart niet terug te kunnen keren naar uw land van herkomst omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een Afghaans identiteitsdocument, een document opgemaakt door de dorpsoudsten van Ilyaskhel ter staving van uw problemen en de enveloppe waarmee deze documenten verstuurd werden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit van een asielzoeker een kernelement uitmaakt in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van dit fundamentele gegeven dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan de asielzoeker toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot onderzoek van zijn aanvraag. Het CGVS erkent dat dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit voor te leggen.

Ter staving van uw identiteit legt u een Afghaans identiteitsdocument, een taskara, neer. Betreffende dit document moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van de Afghaanse identiteitsdocumenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

De hierboven gemaakte bedenkingen betreffende de relatieve waarde van Afghaanse identiteitsdocumenten worden bovendien bevestigd na vertaling van de door u neergelegde taskara.

Uit de bij het administratief dossier gevoegde vertaling blijkt dat dit document opgemaakt zou zijn op 01.06.1385 PK (23.08.2006 GK). Ter staving van de authenticiteit van dit stuk werd op 18 hamal (13)'95 PK (06.04.2016 GK) op de achterzijde de identiteit van de houder van dit document bevestigd waarna het document ondertekend en afgestempeld werd door de bevoegde autoriteiten.

Daarbij dient echter te worden opgemerkt dat niet alleen op 01.06.1385 PK (23.08.2006) maar ook op 18 hamal (13)'95 exact dezelfde stempel gebruikt werd met vermelding van het jaar 1383 PK (21.03.2004-20.03.2005 GK). De vaststelling dat uw identiteitsdocument in 1385 afgestempeld werd met een stempel die anderhalf jaar eerder verlopen was roept reeds vragen op. Dat dezelfde stempel gebruikt werd om tien jaar later de authenticiteit van het document te bevestigen is echter geheel ongeloofwaardig. Het roept bijzonder ernstige vragen op betreffende de authenticiteit van het door u neergelegde identiteitsdocument en doet het ernstige vermoeden ontstaan dat dit een frauduleus document betreft opgemaakt in het kader van uw asielaanvraag.

De vermelding op dit document betreffende uw beroep of hoofdbezigheid strookt bovendien niet met de verklaringen die u hierover aflegde. U verklaart doorheen uw asielprocedure analfabeet te zijn en nooit formele scholing te hebben genoten (verklaring DVZ – vraag 11 en cgvs p.7). In uw taskara werd als beroep of hoofdbezigheid echter “student” ingevuld. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw ongeschooldheid allerm minst overtuigen. Gevraagd waarom u niet naar school ging verwijst u naar het overlijden van uw ouders toen u elf jaar oud was. Wanneer het CGVS u er op wijst dat de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst al van na de val van het talibanregime bijzonder stabiel is en men onmiddellijk scholen begon te bouwen en informeert waarom u geen school liep vanaf uw zesde levensjaar ontkent u de door het CGVS opgeworpen vaststellingen niet maar verklaart u enkel dat niemand u naar school bracht en herhaalt u dat er na het overlijden van uw ouders niemand was om u in school in te schrijven. Uiteindelijk stelt u dat uw ouders u tijdens uw elfde levensjaar toch in een school wilden inschrijven, vanwege deze inschrijving een taskara voor u lieten opmaken, maar plots kwamen te overlijden (cgvs p.7). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Uit de vertaling van de taskara blijkt immers dat u op het moment van de opmaak van dit document reeds student was. Bijkomend kan gewezen worden op uw goede pengreep tijdens het gehoor voor het CGVS (cgvs p.19) en de vaststelling dat u niet alleen op datum van dit gehoor maar ook reeds bij het ondertekenen van uw adreswijziging op 26 januari 2016 en bij het afleggen van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 maart 2016 vlotte en gelijkende handtekeningen zette.

Indien een asielzoeker geen of niet overtuigende identiteitsdocumenten neerlegt kan hij zijn identiteit eventueel aantonen op basis van zijn verklaringen. In casu dient echter gewezen te worden op uw uiterst merkwaardige verklaringen betreffende uw etnische origine. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken een etnische Pasjtoen te zijn afkomstig te zijn uit het dorp Andar, wat u later corrigeerde naar Lyaskhel (inschrijvingsfiche DVZ dd. 04.01.2016 en verklaring DVZ – vraag 5). Tijdens het gehoor voor het CGVS herhaalt u Pasjtoen te zijn, stelt u afkomstig te zijn uit Ilyaskhel en verklaart u tot de Andar stam te behoren. Wanneer het CGVS informeert wat u over de Andar stam kan vertellen antwoordt u hier helemaal niets over te weten. Gevraagd tot welke grotere stam de Andar behoren blijkt u hier niet het minste notie van te hebben (cgvs p.8-9). Ook over andere Pasjtoenstammen blijkt uw kennis uitermate beperkt. U geeft aan de Mangal en de Zadran te kennen. Wanneer nogmaals aangedrongen wordt somt u de namen Miakhel en Zazai op (cgvs p.9). Uw uitermate beperkte kennis van andere Pasjtoenstammen roept vragen op. Daarenboven blijkt ook dat de vier door u wel gekende Pasjtoenstammen zich voornamelijk in de oostelijke gelegen provincies van Afghanistan zoals Paktia en Khost en in Pakistan bevinden. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt verder dat het district Charasyab hoofdzakelijk bevolkt wordt door Ghilzai Pasjtoen. Van deze bijzonder belangrijke subetnie in Afghanistan noemt u geen enkel substam op. Van iemand die verklaart zelf Pasjtoen te zijn, afkomstig uit deze regio, zou redelijkerwijs verwacht mogen worden dat hij gedetailleerde verklaringen kan afleggen betreffende de verschillende stammen en substammen in zijn regio, temeer gezien uit de informatie blijkt dat ook de Andar tot de Ghilzai Pasjtoen behoren. Bovenstaande elementen ondergraven in bijzonder ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering Pasjtoen te zijn, behorend tot de Andar substam. Het doet het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke etnische afkomst en bijgevolg op uw identiteit.

De vaststelling dat er ernstige vragen gesteld kunnen worden betreffende de authenticiteit van het door u neergelegde identiteitsdocument, dat u met uw identiteitsdocument tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen aflegt betreffende uw scholingsniveau en dat u bijzonder weinig overtuigende verklaringen aflegt betreffende uw etnische origine ondergraft niet enkel in sterke mate uw algemene geloofwaardigheid maar doet ook het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw identiteit en uw scholingsniveau.

Ook wat betreft de kern van uw asielrelaas, u stelt dat uw ouders stierven toen u elf jaar oud was waarna uw oom langs vaderskant uw erfdeel inpalmde en u naar het leven stond zodat uw oom langs moederskant u in Iran in veiligheid bracht, die te worden vastgesteld dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende het overlijden van zowel uw vader als uw moeder toen u elf jaar oud was niet overtuigen. U stelt dat uw ouders allebei ziek waren en een natuurlijke dood stierven (cgvs p.3). Wanneer het CGVS informeert naar de ziekte waaraan uw vader overleed blijkt uw kennis bijzonder beperkt. U stelt niet te weten aan welke ziekte hij leed noch of hij een plotse dood stierf dan wel een langdurig ziektebed kende. Uiteindelijk stelt u niets over zijn ziekte te weten (cgvs p.4). Wanneer het CGVS informeert in welke maand of in welk seizoen uw vader te overlijden kwam moet u het antwoord schuldig blijven (cgvs p.5). Ook over de oorzaak van het overlijden van uw moeder blijkt u bijzonder weinig informatie te kunnen verstrekken. U stelt dat zij zwanger en ziek was, vervolgens stierf, en er verder niets over te weten (cgvs p.6-7). U weet evenmin in welke maand of seizoen uw moeder stierf (cgvs p.4-5) en kan de tijdsperiode tussen beide overlijdens zelfs niet bij benadering bepalen (cgvs p.5-6). Uw jeugdige leeftijd bij het overlijden van uw ouders, u stelt dat u elf jaar oud was, kan niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor uw bijzonder beperkte kennis. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat ook in de Afghaanse samenleving het overlijden van een ouder een bijzonder ingrijpende gebeurtenis is voor een kind en dat u bijgevolg doorleefde en duidelijke verklaringen kan afleggen betreffende hun ziektebed en het seizoen waarin ze te overlijden kwamen. Bovendien kan worden opgemerkt dat u verklaart dat u na het overlijden van uw ouders opgevangen werd door uw oom langs moederskant en zijn gezin die eveneens in Ilyaskhel woonden. U zou na het overlijden van uw ouders samen met uw oom en zijn gezin gedurende tien jaar in Iran hebben gewoond. Er kan dan ook verwacht worden dat het overlijden van uw ouders ter sprake kwam gedurende deze periode en dat indien u werkelijk geen enkele kennis had over de dood van uw ouders uw oom en zijn echtgenote u op latere leeftijd hierover informeerden. De vaststelling dat u bijzonder weinig informatie kan verstrekken betreffende hun ziektebed en zelfs geen idee blijkt te hebben in welke seizoen(en) uw vader en uw moeder te overlijden ondergraaft in bijzonder ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende het overlijden van uw ouders. Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan, namelijk het overlijden van uw ouders. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn, met name de problemen met uw oom langs vaderskant en zijn zonen die op uw erfdeel azen en uw verblijf in Iran van uw elfde tot uw eenentwintigste levensjaar.

Wanneer het CGVS informeert naar de afspraken in verband met de verdeling en gebruik van het land dat aan uw vader en uw oom toebehoorde blijkt uw kennis onbestaande (cgvs p.16-17). Ook wanneer rekening gehouden wordt met uw bewering dat u slechts elf jaar oud was op het moment van het overlijden van uw vader dan nog kan verwacht worden, zeker gezien u verklaart dat het grondconflict dat na het overlijden van uw vader ontstond u en uw familie langs moederskant naar Iran deed vluchten en dat u zich voorafgaand aan uw vertrek naar België samen met de dorpsoudsten inzette voor een verdeling van deze gronden, dat u zich later informeerde over de regeling die getroffen werd tussen uw vader en zijn broer.

Uw verklaringen betreffende uw vertrek naar en verblijf in Iran ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo stelt u aanvankelijk tijdens het gehoor dat uw oom langs moederskant u mee naar Iran nam omdat uw oom langs vaderskant u anders zou hebben gedood (cgvs p.15). Wanneer het CGVS hier later op terugkomt stelt u plots veel minder zeker dat uw oom misschien kan weten waarom hij u mee naar Iran nam. Waar u eerder stellig beweerde dat uw oom langs vaderskant u wilde doden stelt u vervolgens veel minder zeker dat hij u misschien wel gedood zou hebben of wreed behandeld zou hebben (cgvs p.16-17).

Wat betreft uw beweerd verblijf in Iran tussen uw elfde en eenentwintigste levensjaar dient te worden vastgesteld dat u hieromtrent geen begin van materieel bewijs neerlegt. Ter verklaring stelt u dat u in Iran geen verblijfsdocumenten had (cgvs p.22). Wat ernstige vragen oproept is dat uw verklaringen betreffende de verblijfsdocumenten van Afghaanse vluchtelingen in Iran en uw verklaringen betreffende uw leven in Iran en uw terugleiding naar Afghanistan niet overtuigen. Zo stelt u wel de benaming van de identiteitsdocumenten van Iraanse staatsburgers te kennen maar heeft u geen idee hoe de vluchtelingenkaarten van Afghanen in Iran genoemd worden (cgvs p.22-23). Zelfs indien u en uw familieleden zelf geen verblijfsdocumenten bezaten mag redelijkerwijs verwacht worden dat u op zijn minst enige notie heeft van de benaming van dergelijke documenten.

Ook over uw leven in Iran weet u bijzonder weinig te vertellen. U stelt in Iran nooit te hebben gewerkt en steeds binnenshuis te hebben gebleven (cgvs p.7-8). U verklaart als een huisvrouw te hebben geleefd en maant de protection officer van het CGVS tijdens het gehoor aan geen verdere vragen te stellen over uw leven in Iran omdat u toch niets kan vertellen (cgvs p.8 en 22). Ten slotte dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen betreffende uw terugleiding van Iran naar Afghanistan niet overtuigen. Wanneer het CGVS informeert wanneer u gerepatriëerd werd antwoordt u dat dit gebeurde toen u eenentwintig jaar oud was. Ondanks dat u wel uw leeftijd op het moment van repatriëring stelt te kennen blijkt u niet het minste idee te hebben in welke maand dit plaats had. U verklaart evenmin de Iraanse benaming van de maand te kennen waarin u naar Afghanistan teruggeleid werd en vult aan geen enkele Perzische benaming van een maand te kennen (cgvs p.18 en 21-22).

Bij aanvang van het gehoor voor het CGVS beweert u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u door uw neven beschoten werd maar dat deze verklaring niet genoteerd werden (cgvs p.2). Later tijdens het gehoor stelt u dat u door uw neef J. werd beschoten (cgvs p.21). Ook het document uitgaande van de dorpsoudsten dat u tijdens het gehoor voor het CGSV neerlegt stelt dat u beschoten werd. Er dient te worden opgemerkt dat aan uw bewering dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u beschoten werd maar dat dit element niet genoteerd werd geen geloof gehecht kan worden. Gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken immers enkel dat u bij het derde bezoek aan uw oom langs vaderskant geslagen werd door zijn vier zonen en nadien weggestuurd werd. Na een tijd zou uw oom langs moederskant vernomen hebben dat uw vier neven langs vaderskant u wilden doden omwille van de gronden waarna uw oom langs moederskant besloot dat u Afghanistan diende te verlaten. Gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen aan deze verklaringen antwoordde u ontkennend (vragenlijst cgvs – vragen 3.5 en 3.7). Uit de neerslag van uw antwoorden valt geenszins af te leiden dat u beschoten werd door uw neef. Bovendien werden uw verklaringen na het invullen van de vragenlijst voorgelezen in het Pasjtoe waarna u dit verslag ondertekende (vragenlijst cgvs p.2) zodat aan uw bewering dat u verklaarde dat u beschoten werd maar dat deze verklaring niet genoteerd werd geen enkel geloof kan worden gehecht. Bovenstaande elementen doen dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat u uw beweringen betreffende uw problemen in Afghanistan poogt aan te passen aan de inhoud van de documenten die u enkele weken na uw verklaringen op DVZ ontving.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS betreffende dit incident niet overeenstemmen met de inhoud van het door u neergelegde document uitgaande van de dorpsoudsten van Ilyaskhel. Zo verklaart u dat uw neef J. u beschoot tijdens de derde poging om uw erfdeel op te eisen (cgvs p.21). Het door u overgemaakte document stelt echter dat uw oom langs vaderskant u tijdens uw laatste bezoek beschoot.

Op basis van voorgaande elementen dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw asielprocedure uw asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Er dient dan ook te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Wat betreft het identiteitsdocument (taskara) werd hierboven reeds opgemerkt dat de betrouwbaarheid van de Afgaanse identiteitsdocumenten erg onzeker is, een vaststelling die nogmaals bevestigd werd na vertaling van het door u neergelegde identiteitsdocument. Wat betreft het door u overgemaakte document opgemaakt door de dorpsoudsten van Ilyaskhel ter bevestiging van uw problemen werd hierboven reeds gewezen op de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de inhoud van dit document. Hoe dan ook heeft dit document een gesolliciteerd en subjectief karakter aangezien uit de inhoud van dit document af te leiden valt dat het opgesteld werd ter staving van uw asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. De door u neergelegde enveloppe heeft geen betrekking op uw asielrelaas en toont louter aan dat u post ontving vanuit de Afgaanse hoofdstad Kaboel.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Charasyab. U verwijst louter naar de ongeloofwaardig geachte problemen met uw oom langs vaderskant. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U stelt weliswaar dat u hier in België van uw oom langs moederskant vernam dat er 's nachts taliban in Charasyab rondsluipen maar legt hieromtrent geen begin van materieel bewijs neer en stelt dit zelf niet te hebben opgemerkt, en verbindt hier geen persoonlijke vrees aan (cgvs p.19).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 48/3 en 48/4 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;.

Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing ;

Schending van artikel 3 van het EVRM , Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden zoals gewijzigd door Protocol Nr. 11 met de aanvullende Protocollen Nrs. 1, 4, 6, 7, 12 en 13 en artikel 1 van de Conventie van Genève ;

Schending van Artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

Schending van Artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft,".

Na een korte theoretische toelichting betwist verzoeker de beoordeling van de bestreden beslissing en licht toe als volgt:

"Het CGVS betwijfelt de authenticiteit van de identiteitsdocumenten die door de verzoekende partij werden voorgelegd op grond vooreerst van de algemene beschouwing dat valse documenten uit Afghanistan vaak niet te onderscheiden zijn van de authentieke en dat in het geval van de documenten van de verzoekende partij éénzelfde stempel gebruikt werd op een tijdsperiode van 10 jaar en dat de verzoekende partij als student aangegeven werd.

De verzoekende partij heeft haar identiteitsdocumenten voor het eerst laten maken toen haar vader nog in leven was en haar vader heeft de aanvraag ingediend.

Er werd geen controle uitgevoerd wat de verklaarde bezigheid betreft en in de mate haar vader toch de hoop koesterde haar naar school te laten gaan werd zij als student aangegeven : zij was toen nog geen elf jaar oud en is geenszins tussengekomen bij het opmaken van het document en herinnerd zich niet enige verklaring zelf te hebben afgelegd.

De verzoekende partij laat hierbij opmerken dat evenmin in België nagegaan wordt of de aangegeven bezigheid met de werkelijke bezigheid overeenstemt. De staatsambtenaar beperkte er zich toe de verklaring van de aanvrager te noteren;

Het CGVS haalt geen enkele formeel "gebrek" dat naar een vals document zou verwijzen wat betreft het persoonlijke document van de verzoekende partij.

Dat het CGVS geen bewijs voorlegt dat de kwestieuze stempel jaarlijks zou zijn gewisseld of diende te worden gewisseld;

Dat er hieromtrent geen enkele informatie in het administratief dossier terug te vinden is .

Dat het bestaan van valse documenten in Afghanistan niet voor gevolg kan hebben dat ieder document uit Afghanistan zomaar uit de debatten geweerd wordt, zonder daadwerkelijk nader onderzoek van de documenten;

Dat de verzoekende partij verder verweten wordt een ontoereikende kennis te hebben van haar stam en etnie waardoor het CGVS evengoed haar origine betwijfelt;

Overwegende dat dient te worden herinnerd dat de verzoekende partij slechts tot haar elfde jaar in Afghanistan is groot gebracht, zonder school te lopen en tussen ouders die hetzelfde jaar zijn omgekomen de ene aan ziekte, de andere tengevolge van een zwangerschap;

Dat in de gegeven context de verzoekende partij niet veel had kunnen onthouden ivm etnische afkomsten en stammen voor zij Afghanistan verliet, wegens de context en wegens haar leeftijd;

De verzoekende partij is verder naar Iran uitgeweken met haar oom langs moederkant en zijn gezin.

Dat de belangstelling gehecht aan stammen en etnische oorsprong aanzienlijk vervaagt op een vreemd grondgebied waar de verzoekende partij slechts als vreemdeling beschouwd werd en slechts getolereerd;

De verzoekende partij leefde voornamelijk thuis en had weinig of geen sociaal leven : het gezin had andere voorrang en dacht verder nooit naar haar oorsprongland te moeten terugkeren .

Verzoekende partij werd niet opgevoed in een context waar het Afghaanse partikularisme aangeleerd werd;

Evenmin herinnert de verzoekende partij zich veel van haar ouders en van de omstandigheden van hun overlijden;

Zij herinnert zich dat zij thuis was wanneer haar vader begraven werd en dat haar moeder zwanger was toen zij omkwam.

Zij heeft echter geen herinnering een pasgeboren kind in huis te hebben gezien , noch levend noch dood.

Zij herinnert zich niet afscheid te hebben kunnen nemen van haar moeder, enkel dat men haar zei dat zij ook weg was.

Dat de verzoekende partij in het gezin van haar oom heel goed ontvangen werd en aldaar veel liefde en terderheid kreeg : zij herinnert zich niet lang of veel naar haar eigenlijke ouders te hebben, gevraagd; Haar oom en tante hebben perfect de ouderlijke rol gespeeld;

Verder dient te worden herinnerd dat het CGVS details vraagt over feiten en gebeurtenissen die gebeurd zijn toen de verzoekende partij 11 jaar oud was en die dus meer dan 12 jaar geleden plaatsvonden ...

De verzoekende partij en haar oom dachten geenszins de gronden van haar vader terug proberen te vorderen, zolang zij noodgewongen naar Afghanistan diende terug te keren, omdat zij uit Iran waren uitgedreven.

De terugkeer naar Afghanistan had niet voor doel de erfenis en de gronden te recupereren : was het gezin niet uit Iran uitgedreven was het verder gewoon in Iran blijven leven en was er geen sprake geweest om de gronden te recupereren;

Het is pas omdat het gezin zich in heel precare toestand in Afghanistan bevond na de terugkeer dat de gronden uit de erfenis van de vader opnieuw als een meerderwaarde werden aanzien, in een context van precariteit.

De verzoekende partij heeft in die optiek weinig of niets kunnen vernemen nopens haar erfenis, de manier waarop de broer van haar vader de erfenis had genomen en de uiteindelijke reden hiervoor...

Zij heeft het woord van haar oom langs moederkant geloofd, die haar zei dat de gronden voor haar waren en dat de oom die ten onrechte in bezit had genomen.

De verzoekende partij had geen enkele reden om het relaas van haar oom te betwijfelen en als zoon van haar overleden vader had zij naar de gewoonte, recht op het erfenis.

De raad heeft evenmin haar recht betwijfeld doch heeft gesteld dat haar oom te invloedrijk was om iets tegen hem aan te vangen.

De informatie die de verzoekende partij heeft kunnen geven , is in de gegeven context voldoende coherent;

De motivatie van het CGVS is in de gegeven context niet van aard om de beslissing te staven."

Verzoeker citeert verder uit persartikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij wijst erop dat deze sinds eind 2016 aanzienlijk verslecht is, dat de Taliban reeds 40% van het Afghaanse grondgebied controleert en dat de groepering veranderde van gevechtstactiek door ook burgers als doelwit te beschouwen, waardoor er ook meer burgerslachtoffers zijn. De Afghaanse autoriteiten zijn uiterst zwak en slagen er - ook in Kabul - niet in om de situatie onder controle te krijgen, gezien zij eerder bekommerd zijn om de verkiezingen in 2019 dan om het welzijn en de veiligheid van de bevolking. Verzoeker meent dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet omwille van deze precare veiligheidssituatie. Dit blijkt uit de informatie waarnaar de commissaris-generaal verwijst, maar geen correcte analyse over verricht, en uit de geciteerde recente informatie die de veiligheidssituatie in een ander daglicht stelt.

2.1.2. In een aanvullende nota van 26 juni 2018 voegt de commissaris-generaal volgende documenten toe:

- het "Country of Origin Information report: Afghanistan Security situation – Update" van EASO van mei 2018;
- de "Country guidance note: Afghanistan" van juni 2018.

De advocaat van verzoeker vraagt ter terechtzitting uitstel om de gelegenheid te krijgen opmerkingen te formuleren met betrekking tot de aanvullende nota van de commissaris-generaal. De Raad stelt ter terechtzitting geen uitstel toe voor documenten die een update bevatten van een algemene situatie die wordt beschreven door stukken die zich reeds in het administratief dossier bevinden.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker zijn identiteit en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt immers vast dat hij zich in wezen beperkt tot het louter herhalen van zijn verklaringen, het geven van gefabriceerde *post factum* verklaringen en blote beweringen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Verzoeker kan hiermee echter de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stellen.

De commissaris-generaal motiveert vooreerst terecht dat de bewijswaarde van verzoekers taskara relatief is, gezien uit objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 14, nr. 1), met name de "*COI Focus: Afghanistan. Corruptie en valse documenten*" van Cedoca van 21 november 2017, blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Verzoeker voert aan dat dit niet tot gevolg kan hebben dat alle Afghaanse documenten zonder nader onderzoek uit de debatten worden geweerd, doch hij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing ook op andere gronden iedere bewijswaarde aan verzoekers taskara ontzegt. Verzoeker kan immers niet gevolgd worden dat de door hem neergelegde taskara geen "*formeel gebrek*" vertoont dat wijst op de valsheid van dit document. De commissaris-generaal motiveerde in de bestreden beslissing omtrent verzoekers taskara immers terecht dat: "*Uit de bij het administratief dossier gevoegde vertaling blijkt dat dit document opgemaakt zou zijn op 01.06.1385 PK (23.08.2006 GK). Ter staving van de authenticiteit van dit stuk werd op 18 hamal (13)'95 PK (06.04.2016 GK) op de achterzijde de identiteit van de houder van dit document bevestigd waarna het document ondertekend en afgestempeld werd door de bevoegde autoriteiten. Daarbij dient echter te worden opgemerkt dat niet alleen op 01.06.1385 PK (23.08.2006) maar ook op 18 hamal (13)'95 exact dezelfde stempel gebruikt werd met vermelding van het jaar 1383 PK (21.03.2004-20.03.2005 GK). De vaststelling dat uw identiteitsdocument in 1385 afgestempeld werd met een stempel die anderhalf jaar eerder verlopen was roept reeds vragen op. Dat dezelfde stempel gebruikt werd om tien jaar later de authenticiteit van het document te bevestigen is echter geheel ongeloofwaardig. Het roept bijzonder ernstige vragen op betreffende de authenticiteit van het door u neergelegde identiteitsdocument en doet het ernstige vermoeden ontstaan dat dit een frauduleus document betreft opgemaakt in het kader van uw asielaanvraag.*"

Waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal geen landeninformatie voorlegt waaruit blijkt dat de stempel in kwestie jaarlijks diende te worden gewisseld, oordeelt de Raad dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat de Afghaanse autoriteiten geen verlopen stempels zouden gebruiken om door hun uitgereikte documenten mee af te stempelen. De Raad kan enkel oordelen dat verzoeker poogde om de asielinstanties bewust te misleiden met een niet-authentiek document omtrent zijn identiteit. Dergelijke vaststellingen ondergraven verzoekers geloofwaardigheid dan ook volledig.

Bovendien kunnen documenten slechts een begin van bewijs zijn indien ze worden ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen. Hieromtrent merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen over zijn scholingsgraad tegenstrijdig zijn met de verklaringen in zijn taskara. Hieromtrent werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat:

De vermelding op dit document betreffende uw beroep of hoofdbezigheid strookt bovendien niet met de verklaringen die u hierover aflegde. U verklaart doorheen uw asielprocedure analfabeet te zijn en nooit formele scholing te hebben genoten (verklaring DVZ – vraag 11 en cgvs p.7). In uw taskara werd als beroep of hoofdbezigheid echter “student” ingevuld. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw ongeschooldheid allerm minst overtuigen. Gevraagd waarom u niet naar school ging verwijst u naar het overlijden van uw ouders toen u elf jaar oud was. Wanneer het CGVS u er op wijst dat de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst al van na de val van het talibanregime bijzonder stabiel is en men onmiddellijk scholen begon te bouwen en informeert waarom u geen school liep vanaf uw zesde levensjaar ontkent u de door het CGVS opgeworpen vaststellingen niet maar verklaart u enkel dat niemand u naar school bracht en herhaalt u dat er na het overlijden van uw ouders niemand was om u in school in te schrijven. Uiteindelijk stelt u dat uw ouders u tijdens uw elfde levensjaar toch in een school wilden inschrijven, vanwege deze inschrijving een taskara voor u lieten opmaken, maar plots kwamen te overlijden (cgvs p.7). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Uit de vertaling van de taskara blijkt immers dat u op het moment van de opmaak van dit document reeds student was. Bijkomend kan gewezen worden op uw goede pengreep tijdens het gehoor voor het CGVS (cgvs p.19) en de vaststelling dat u niet alleen op datum van dit gehoor maar ook reeds bij het ondertekenen van uw adreswijziging op 26 januari 2016 en bij het afleggen van uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 maart 2016 vlotte en gelijkende handtekeningen zette.”

Verzoekers verweer dat zijn vader hem als student inschreef op zijn taskara omdat hij de hoop koesterde om hem naar school te laten gaan en dat geen controle werd uitgevoerd op wat in de taskara werd neergeschreven betreft een niet gestaafde *post-factum* verklaring, die bovendien geenszins afbreuk kan doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing waarom geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers analfabetisme. Verzoekers verweer kan dan ook niet dienstig worden aanvaard.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoekers verklaringen over zijn identiteit verder worden ondergraven door zijn beperkte kennis over zijn etnische origine:

“Indien een asielzoeker geen of niet overtuigende identiteitsdocumenten neerlegt kan hij zijn identiteit eventueel aantonen op basis van zijn verklaringen. In casu dient echter gewezen te worden op uw uiterst merkwaardige verklaringen betreffende uw etnische origine. Zo stelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken een etnische Pasjtoen te zijn afkomstig te zijn uit het dorp Andar, wat u later corrigeerde naar Lyaskhel (inschrijvingsfiche DVZ dd. 04.01.2016 en verklaring DVZ – vraag 5). Tijdens het gehoor voor het CGVS herhaalt u Pasjtoen te zijn, stelt u afkomstig te zijn uit Ilyaskhel en verklaart u tot de Andar stam te behoren. Wanneer het CGVS informeert wat u over de Andar stam kan vertellen antwoordt u hier helemaal niets over te weten. Gevraagd tot welke grotere stam de Andar behoren blijkt u hier niet het minste notie van te hebben (cgvs p.8-9). Ook over andere Pasjtoenstammen blijkt uw kennis uitermate beperkt. U geeft aan de Mangal en de Zadran te kennen. Wanneer nogmaals aangedrongen wordt somt u de namen Miakhel en Zazai op (cgvs p.9). Uw uitermate beperkte kennis van andere Pasjtoenstammen roept vragen op. Daarenboven blijkt ook dat de vier door u wel gekende Pasjtoenstammen zich voornamelijk in de oostelijke gelegen provincies van Afghanistan zoals Paktia en Khost en in Pakistan bevinden. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt verder dat het district Charasyab hoofdzakelijk bevolkt wordt door Ghilzai Pasjtoen. Van deze bijzonder belangrijke subetnie in Afghanistan noemt u geen enkel substam op. Van iemand die verklaart zelf Pasjtoen te zijn, afkomstig uit deze regio, zou redelijkerwijs verwacht mogen worden dat hij gedetailleerde verklaringen kan afleggen betreffende de verschillende stammen en substammen in zijn regio, temeer gezien uit de informatie blijkt dat ook de Andar tot de Ghilzai Pasjtoen behoren. Bovenstaande elementen ondergraven in bijzonder ernstige mate de geloofwaardigheid van uw bewering Pasjtoen te zijn, behorend tot de Andar substam. Het doet het ernstige vermoeden ontstaan dat u de Belgische asielinstanties geen zicht wil bieden op uw werkelijke etnische afkomst en bijgevolg op uw identiteit.”

Verzoeker wijt zijn beperkte kennis over zijn stam en etnische oorsprong aan het feit dat zijn ouders vroeg gestorven zijn en hem aldus hierover niets konden vertellen, alsook dat hij reeds op elfjarige leeftijd Afghanistan verliet en in Iran heeft verbleven, waar geen belang werd gehecht aan de Afghaanse cultuur. Verzoeker gaat er met dit verweer echter aan voorbij dat de bestreden beslissing, zoals hieronder kan worden vastgesteld, terecht motiveerde dat verzoeker noch de vroegtijdige dood van zijn ouders noch zijn verblijf in Iran sinds zijn elfde aannemelijk kan maken.

In de bestreden beslissing werd immers terecht opgemerkt dat:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende het overlijden van zowel uw vader als uw moeder toen u elf jaar oud was niet overtuigen. U stelt dat uw ouders allebei ziek waren en een natuurlijke dood stierven (cgvs p.3).

Wanneer het CGVS informeert naar de ziekte waaraan uw vader overleed blijkt uw kennis bijzonder beperkt. U stelt niet te weten aan welke ziekte hij leed noch of hij een plotse dood stierf dan wel een langdurig ziektebed kende. Uiteindelijk stelt u niets over zijn ziekte te weten (cgvs p.4). Wanneer het CGVS informeert in welke maand of in welk seizoen uw vader te overlijden kwam moet u het antwoord schuldig blijven (cgvs p.5). Ook over de oorzaak van het overlijden van uw moeder blijkt u bijzonder weinig informatie te kunnen verstrekken. U stelt dat zij zwanger en ziek was, vervolgens stierf, en er verder niets over te weten (cgvs p.6-7). U weet evenmin in welke maand of seizoen uw moeder stierf (cgvs p.4-5) en kan de tijdsperiode tussen beide overlijdens zelfs niet bij benadering bepalen (cgvs p.5-6)."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat hij zich niets over het overlijden van zijn ouders herinnert en tracht zijn beperkte kennis te minimaliseren door aan te voeren dat hij slechts elf jaar oud was toen zij stierven en hij aan zijn oom en tante niet veel over hun dood heeft gevraagd omdat hij daar goed ontvangen werd. De Raad acht dit echter niet aannemelijk en treedt de commissaris-generaal bij dat: "Uw jeugdige leeftijd bij het overlijden van uw ouders, u stelt dat u elf jaar oud was, kan niet aanvaard worden als verschoningsgrond voor uw bijzonder beperkte kennis. Redelijkerwijs kan aangenomen worden dat ook in de Afghaanse samenleving het overlijden van een ouder een bijzonder ingrijpende gebeurtenis is voor een kind en dat u bijgevolg doorleefde en duidelijke verklaringen kan afleggen betreffende hun ziektebed en het seizoen waarin ze te overlijden kwamen. Bovendien kan worden opgemerkt dat u verklaart dat u na het overlijden van uw ouders opgevangen werd door uw oom langs moederskant en zijn gezin die eveneens in Ilyaskhel woonden. U zou na het overlijden van uw ouders samen met uw oom en zijn gezin gedurende tien jaar in Iran hebben gewoond. Er kan dan ook verwacht worden dat het overlijden van uw ouders ter sprake kwam gedurende deze periode en dat indien u werkelijk geen enkele kennis had over de dood van uw ouders uw oom en zijn echtgenote u op latere leeftijd hierover informeerden. De vaststelling dat u bijzonder weinig informatie kan verstrekken betreffende hun ziektebed en zelfs geen idee blijkt te hebben in welke seizoen(en) uw vader en uw moeder te overlijden ondergraaft in bijzonder ernstige mate de geloofwaardigheid van uw beweringen betreffende het overlijden van uw ouders. Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan, namelijk het overlijden van uw ouders. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn, met name de problemen met uw oom langs vaderskant en zijn zonen die op uw erfdeel azen en uw verblijf in Iran van uw elfde tot uw eenentwintigste levensjaar."

De bestreden beslissing motiveerde bovendien terecht dat verzoeker zijn verblijf in Iran niet aannemelijk maakt middels zijn verklaringen, hetgeen niet door verzoeker wordt betwist in onderhavig verzoekschrift: "Uw verklaringen betreffende uw vertrek naar en verblijf in Iran ondergraven verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo stelt u aanvankelijk tijdens het gehoor dat uw oom langs moederskant u mee naar Iran nam omdat uw oom langs vaderskant u anders zou hebben gedood (cgvs p.15). Wanneer het CGVS hier later op terugkomt stelt u plots veel minder zeker dat uw oom misschien kan weten waarom hij u mee naar Iran nam. Waar u eerder stellig beweerde dat uw oom langs vaderskant u wilde doden stelt u vervolgens veel minder zeker dat hij u misschien wel gedood zou hebben of wreed behandeld zou hebben (cgvs p.16-17).

Wat betreft uw beweerd verblijf in Iran tussen uw elfde en eenentwintigste levensjaar dient te worden vastgesteld dat u hieromtrent geen begin van materieel bewijs neerlegt. Ter verklaring stelt u dat u in Iran geen verblijfsdocumenten had (cgvs p.22). Wat ernstige vragen oproept is dat uw verklaringen betreffende de verblijfsdocumenten van Afghaanse vluchtelingen in Iran en uw verklaringen betreffende uw leven in Iran en uw terugleiding naar Afghanistan niet overtuigen. Zo stelt u wel de benaming van de identiteitsdocumenten van Iraanse staatsburgers te kennen maar heeft u geen idee hoe de vluchtelingenkaarten van Afghanen in Iran genoemd worden (cgvs p.22-23). Zelfs indien u en uw familieleden zelf geen verblijfsdocumenten bezaten mag redelijkerwijs verwacht worden dat u op zijn minst enige notie heeft van de benaming van dergelijke documenten. Ook over uw leven in Iran weet u bijzonder weinig te vertellen. U stelt in Iran nooit te hebben gewerkt en steeds binnenshuis te hebben gebleven (cgvs p.7-8). U verklaart als een huisvrouw te hebben geleefd en maant de protection officer van het CGVS tijdens het gehoor aan geen verdere vragen te stellen over uw leven in Iran omdat u toch niets kan vertellen (cgvs p.8 en 22). Ten slotte dient te worden opgemerkt dat ook uw verklaringen betreffende uw terugleiding van Iran naar Afghanistan niet overtuigen. Wanneer het CGVS informeert wanneer u gerepatriëerd werd antwoordt u dat dit gebeurde toen u eenentwintig jaar oud was. Ondanks dat u wel uw leeftijd op het moment van repatriëring stelt te kennen blijkt u niet het minste idee te hebben in welke maand dit plaats had. U verklaart evenmin de Iraanse benaming van de maand te kennen waarin u naar Afghanistan teruggeleid werd en vult aan geen enkele Perzische benaming van een maand te kennen (cgvs p.18 en 21-22)."

Verzoeker tracht verder zijn gebrek aan kennis over de afspraken van zijn vader en diens broer over de grond te minimaliseren, door aan te voeren dat hij in Iran verbleef en er niet aan dacht om de gronden terug te vorderen totdat hij in een precaire situatie terugkeerde uit Iran. De Raad merkt echter andermaal op dat hij zijn verblijf in Iran niet aannemelijk maakt. Bovendien gaat verzoeker met zijn verweer voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Wanneer het CGVS informeert naar de afspraken in verband met de verdeling en gebruik van het land dat aan uw vader en uw oom toebehoorde blijkt uw kennis onbestaande (cgvs p.16-17). Ook wanneer rekening gehouden wordt met uw bewering dat u slechts elf jaar oud was op het moment van het overlijden van uw vader dan nog kan verwacht worden, zeker gezien u verklaart dat het grondconflict dat na het overlijden van uw vader ontstond u en uw familie langs moederskant naar Iran deed vluchten en dat u zich voorafgaand aan uw vertrek naar België samen met de dorpsoudsten inzette voor een verdeling van deze gronden, dat u zich later informeerde over de regeling die getroffen werd tussen uw vader en zijn broer.”*

Verzoeker voert verder aan dat hij louter zijn oom en de dorpsoudsten geloofde die hem vertelden dat de gronden hem toebehoorden en zijn oom deze onrechtmatig in bezit had genomen, doch dit feit verhindert niet dat verzoeker zich niet zou kunnen of willen informeren over de afspraken die zijn vader en oom hadden gemaakt over het gebruik van de gronden, temeer met het oog op de terugvordering van zijn gronden, die verzoeker volgens zijn verklaringen probeerde door te voeren. Verzoekers verweer kan dan ook niet dienstig worden aanvaard.

Verzoeker betwist bovendien de volgende pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing niet:

“Bij aanvang van het gehoor voor het CGVS beweert u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat u door uw neven beschoten werd maar dat deze verklaring niet genoteerd werden (cgvs p.2). Later tijdens het gehoor stelt u dat u door uw neef J. werd beschoten (cgvs p.21). Ook het document uitgaande van de dorpsoudsten dat u tijdens het gehoor voor het CGSV neerlegt stelt dat u beschoten werd. Er dient te worden opgemerkt dat aan uw bewering dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u beschoten werd maar dat dit element niet genoteerd werd geen geloof gehecht kan worden. Gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken immers enkel dat u bij het derde bezoek aan uw oom langs vaderskant geslagen werd door zijn vier zonen en nadien weggestuurd werd. Na een tijd zou uw oom langs moederskant vernomen hebben dat uw vier neven langs vaderskant u wilden doden omwille van de gronden waarna uw oom langs moederskant besloot dat u Afghanistan diende te verlaten. Gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen aan deze verklaringen antwoordde u ontkennend (vragenlijst cgvs – vragen 3.5 en 3.7). Uit de neerslag van uw antwoorden valt geenszins af te leiden dat u beschoten werd door uw neef. Bovendien werden uw verklaringen na het invullen van de vragenlijst voorgelezen in het Pasjtoe waarna u dit verslag ondertekende (vragenlijst cgvs p.2) zodat aan uw bewering dat u verklaarde dat u beschoten werd maar dat deze verklaring niet genoteerd werd geen enkel geloof kan worden gehecht. Bovenstaande elementen doen dan ook het ernstige vermoeden ontstaan dat u uw beweringen betreffende uw problemen in Afghanistan poogt aan te passen aan de inhoud van de documenten die u enkele weken na uw verklaringen op DVZ ontving.

Er dient eveneens te worden vastgesteld dat uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS betreffende dit incident niet overeenstemmen met de inhoud van het door u neergelegde document uitgaande van de dorpsoudsten van Ilyaskhel. Zo verklaart u dat uw neef J. u beschoot tijdens de derde poging om uw erfdeel op te eisen (cgvs p.21). Het door u overgemaakte document stelt echter dat uw oom langs vaderskant u tijdens uw laatste bezoek beschoot.”

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Hieromtrent werd in de bestreden beslissing met recht gesteld dat:

“De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Wat betreft het identiteitsdocument (taskara) werd hierboven reeds opgemerkt dat de betrouwbaarheid van de Afghaanse identiteitsdocumenten erg onzeker is, een vaststelling die nogmaals bevestigd werd na vertaling van het door u neergelegde identiteitsdocument. Wat betreft het door u overgemaakte document opgemaakt door de dorpsoudsten van Ilyaskhel ter bevestiging van uw problemen werd hierboven reeds gewezen op de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de inhoud van dit document. Hoe dan ook heeft dit document een gesolliciteerd en subjectief karakter aangezien uit de inhoud van dit document af te leiden valt dat het opgesteld werd ter staving van uw asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. De door u neergelegde enveloppe heeft geen betrekking op uw asielrelaas en toont louter aan dat u post ontving vanuit de Afghaanse hoofdstad Kaboel.”

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent en correct en vindt steun in het administratief dossier. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers identiteit en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, oordeelt de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Kabul dat, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.”

De door de commissaris-generaal toegevoegde landeninformatie in de aanvullende nota bevestigt dit genoegzaam. Verzoekers betoog is niet van die aard om afbreuk te doen aan het voorgaande. De door verzoeker aangehaalde informatie is immers grotendeels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul is gesteund.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar de provincie Kabul.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP